

kan anvende det Argument, at enten maa man nu sætte denne Scala igjennem, eller ogsaa faaer man den aldrig, skylder først og fremmest alvorligt at undersøge, om det er værd at faae den ind i Loven, om man ikke, ved at faae den sat igjennem eller i alt Fald at faae en Begyndelse til den, faaer en Spire, som vil ligge og groe og maaskee engang blive af den Betydning, at den vil vogte de Herrer langt over Hovedet, og om det ikke er bedre at vogte sig vel for den idetmindste denne Gang, hvor Sessionen er saa langt fremrykket — hvad det andet høitærede Thing kan ville gjøre, veed jeg ikke. —, at det maa erkendes, at det er meget vanskeligt at drøfte denne Sag med den Alvor og store Forsigtighed, som den kræver. Jeg troer derfor, at det Argument, som den ærede Taler anførte, meget snarere kan anvendes imod Antagelsen af den progressive Scala end til Fordeel derfor. Den ærede Rigsdagsmand anførte en Sætning, i hvilken jeg kan erklære mig enig med ham. Han sagde, at han var overbevist om, at hver Gang Indkomstskattefagen kom for, vilde dette Spørgsmaal igjen komme frem. Ja, det holder jeg mig ogsaa aldeles overbevist om, men jeg holder mig ligeledes overbevist om, at det meget vil beroe paa, hvilken Beslutning der idag tages, hvorledes det i Fremtiden vil komme frem. Tage vi i Dieblirket en Beslutning angaaende den progressive Scala, som synes i sin Form mindre fremtrædende, saa kunne vi være overbeviste om, at Spørgsmaalet vil komme frem i en stærkere Stikelse næste Gang, og overhovedet maae vi ikke være bange for at tage fat paa denne Sag og undersøge den, fordi man kan være sikker paa, at den vil fremkomme hver Gang; men vi skulle netop i Bevidstheden derom ogsaa vogte os for at afgjøre et meget vigtigt Spørgsmaal paa det Tidspunkt, hvor Forhandlingen ikke kan føres med den Tid og No, som det i mine Tanker er nødvendigt at anvende paa dette Spørgsmaal. Jeg kan være ganske enig med den ærede Rigsdagsmand i, at man ikke ubetinget skal see hen til, hvad en anden Factor i den lovgivende Magts Udøvelse kan ville gjøre eller ikke, derom kan jeg ligesaa lidt som nogen anden af mine ærede Collegaer have nogen bestemt Formening; men det, jeg troer,

man kan lægge Vægt paa, er Noget, vi selv vide, nemlig i hvilken Stilling vi befinde os, og under hvilket Tryk en saa vigtig Sag som denne til Skyende og Sidst af Hensyn til den langt fremrykkede Session og af Hensyn til mange andre Forhold behandles, og dette ere vi fuldt vel berettigede til at tage i Betragtning. Naar der saa desuden kan være Spørgsmaal om, at man ogsaa paa et andet Sted sandsynligviis vil tage denne Sag og de vigtige Spørgsmaal, der nu navnlig ved 3die Behandling paany ere indbragte her, under meget alvorlig Overveelse, og at dette vil medføre en hyderligere Forkængelse af Sessionen, saa troer jeg, der er fuldkommen skjellig Tøse til at tage denne Situation i Betragtning.

Naar det ærede Medlem, som er Ordfører for de 15 Forslagsstillere af Forslag under Nr. 3, har knyttet nogle Bemærkninger til, hvad jeg skulde have ytret om de formelle Mangler ved det Forslag, der var under Afstemning ved 2den Behandling, saa skal jeg bemærke, at jeg ikke saameget har gjort Indsigelse imod selve dette Forslags formelle Mangler. Dette er Noget, jeg overhovedet lægger mindre Vægt paa, især ved en Sags 2den Behandling, hvor det er let at faae en iøvrigt rigtig Tanke, men som er feilagtig udtrykt i en eller anden Henseende, berigtiget til 3die Behandling; men de Grunde, jeg lagde Vægt paa, var Sagens hele formelle Stilling, og det er de samme Grunde, som nu af den høitagtede Finantsminister idag med langt større Vægt, end jeg som Ordfører har kunnet gjøre det, ere gjorte gjældende. Den ærede Ordfører for de 15 Forslagsstillere af Forslaget under Nr. 3 har udtalt, at han ikke kjendte nogen Skat, som ubetinget stillede sig paa Rigelighedens Standpunkt og ikke tog den enkelte Skatteholders Skatteevne i Betragtning. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at naar han som Exempel derpaa anførte, at Hartkornsstaten ikke tog Hensyn til Arealets Størrelse, men at man skjønnede om Jordens Evne til at bære Skatten ved den Bonitering af Jorden, som er Gjenstand for vor Hartkornsbeskatning, saa maa jeg svare den ærede Rigsdagsmand, at dette er fuldkommen rigtigt; men naar man engang har boniteret Skatteobjectet og fundet, hvilken Værdi det har, saa lægger man Skat-